

Dominican sisters of St. Catherine of Siena, Iraq
Erbil, Ankawa

27. března 2016

„Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. ...“ Mk 16,5-6

Milé sestry, bratři, přátelé,

zpráva o Ježíšově vzkříšení je úžasná. Ale možná nás trochu překvapí, když si všimneme, z jakého místa je hlášána.

Ženy vstoupily do hrobu a uviděly tam sedět mládence. Uvnitř, v hrobě, se stalo něco důležitého. Společenství, které se nachází v hrobě, překvapivě hlásá radostnou zvěst. Lid, který žije v temnotě, strádání a utrpení, hlásá radostnou zvěst o Bohu. Nic jej nemůže odloučit od Boží moci a lásky.

V tomto duchu Vám posílám velikonoční pozdrav z komunity, která je uvnitř hrobu společně s oněmi ženami a mládencem. A moc Vás prosím o modlitbu, abychom měly odvahu zvěstovat Kristovo vzkříšení komunitě v Iráku, která se ocitá na pokraji vyčerpanosti.

Je pravda, že nejhorší krize pominula, ale naši lidé prožívají krizi duševní. Snažíme se jim pomoci, proto jsme přesídleným osobám v táborech stále nablízku. Staráme se o to, aby měli mši svatou, organizujeme modlitební společenství, duchovní aktivity, sdílení nad textem Písma. Nepřestáváme pamatovat ani na to, že vzdělání přispívá k míru ve společnosti. Proto pokračujeme v práci v naší škole (máme 440 žáků) a školkách (celkem 465 dětí). Rády bychom brzy otevřely Zdravotní centrum pro lidi s traumatem a novou školu ve městě Dohuk. Chtěly bychom též rozšířit naši základní školu, aby bylo možné otevřít i druhý stupeň a školu střední.

Co se zdejších lidí týče: žijí bez naděje. Doufali ve velké věci, ale byli zklamáni. Už nevěří, že by se dočkali lepší budoucnosti, života v bezpečí. I když po každé zprávě o osvobození křesťanského města se vlna nové naděje objeví, lidé se stejně bojí vrátit zpět.

Podmínky v táborech jsou pořád bídné. Objevují se pokusy lidi někam přestěhovat a zajistit jim lepší bydlení, ale přesídlených osob je tolik, že valná většina dále vede život v nelidských podmínkách. To samozřejmě ovlivňuje jejich všechny stránky jejich žití.

My jako komunita zůstáváme s našimi lidmi, neseme s nimi jejich strachy a starosti. Naučily jsme se žít v nejistotě a neznámu. Jsme stále

připraveny jít a vzít s sebou to, co je pro nás důležité: důvěru v Boha. Tak dnes vnímáme dominikánského putování.

Navzdory všemu se snažíme rozpoznávat znamení Boží lásky a moci a bezmezně důvěřovat v Jeho věrnost.

Chtěla bych zakončit slovy jednoho z našich žáků. Učitel se ho zeptal, co mu Ježíš během modlitby řekl, a dítě odpovědělo: „*Neboj se. Ve vašich kostelích teď zpívají andělé*“ (myslel na „svůj“ kostel na Ninivské pláni).

Přejeme Vám skutečně požehnané Velikonoce.

Sestra Marie Hanna OP,
představená dominikánské kongregace v Iráku